Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 19	1. Oktober 1916	65. Aargang

Tale af Ældste George F. Richards,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1916.

„De oprigtiges Bønner bliver bønhørte. Betydningen af Ordet „Udødelighed". „Evigt Liv" betyder Sjælens Frelse og Herliggjørelse. Evangeliets Ordinancer kan ikke forandres. De, som nægter Kristi Forsoning, kuldkaster hele Saliggjørelses-Planen. Evangeliets Krav kan ikke tilsidesættes.

Det er mig en Ære, kjære Brødre og Søstre, at have Lejlighed til at tale til denne store Forsamling af saavel Sidste-Dages Hellige som Venner, og medens jeg staar her, ønsker jeg at tale, saa at alle kan høre mig, og mere end dette, jeg ønsker at sige noget, som er værd for Eder at lytte til; i denne Henseende er jeg vis paa, at jeg kan blive meget hjulpen, hvis I opsender Eders Bønner til Herren for mig, thi „den oprigtiges Bønner formaar meget", hvilket ogsaa kan siges om de manges oprigtige Bønner. Jeg ønsker at føle, at jeg staar i Guds Nærhed, og at I ligeledes er i hans Nærhed, og at vi er paavirkede af hans Aand, thi det er mit Ønske kun at sige de Ting, som Herren vil have, at jeg skal sige ved denne Lejlighed.

Jeg har tænkt at benytte som Text Herrens Ord til hans Tjener Moses, som de er nedskrevne i den Bog, der kaldes „Den kostelige Perle", i det 39. Vers af første Kapitel i Mose Bog, hvor det hedder: „Thi se, det er min Gjerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket." Eftersom dette er Herrens Gjerning og Ære, hvorved jeg forstaar den vigtige Hensigt med Herrens Gjerning, er det vigtigt, at vi analyserer dette Udtryk og om muligt faar en klar Forstaaelse af disse Ords Mening.

Ordet „udødelig" betyder det herlige, at Døden ikke mere skal faa Magt over Menneskene. Jeg vil betegne Udødelighedens Tilstand som den Tilstand, hvortil vi naaer under vor Fremadskriden paa Livets Bane, naar vi efter Døden modtager vore Legemer igjen i Opstandelsen, og Aanden og Legemet bliver forenede og uopløselig forbundne, og som da er i Stand til at modtage en Fylde af Guds Herlighed. Udødeligheden betinger, at Menneskesjælen nu kan modtage en evig Frelse, en Fylde af Herlighed og Ophøjelse. For at bevise denne Forklarings Rigtighed vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa Herrens Ord til Profeten Joseph Smith, der findes nedskrevne i det 93. Kapitel af Pagtens Bog, 33. og 34. Vers, og lyder:

„Thi Mennesket er Aand, Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde."

Af denne Grund kan vi se Vigtigheden af, at Mennesket bliver udødeligt.

Ved det „evige Liv", som her omtales, menes noget mere end dette, at Mennesket ikke skal ophøre at leve. Vi læser i Pagtens Bog, 14. Kapitel, 7. Vers, disse Herrens Ord:

„Og dersom Du holder mine Befalinger og bliver bestandig indtil Enden, skal Du faa det evige Liv, hvilken Gave er den største af alle Guds Gaver."

Herrens Aabenbaringer tilkjendegiver Højden, Dybden og Storheden af den Herlighed hos Gud, som de retfærdige kan opnaa. „Evigt Liv" i denne Betydning, som den største af alle Guds Gaver, maa nødvendigvis indbefatte den fuldkomne Frelse og Herlighed i Guds celestiale Rige.

Herren bruger Udtrykkene „evigt Liv" og „Salighed" i samme Betydning. Vi læser:

„Dersom Du vil gjøre det gode og blive standhaftig indtil Enden, skal Du vorde salig i Guds Rige, hvilket er den største af alle Guds Gaver; thi ingen er større end Salighedens Gave." (Pagt. B. 6 : 13.)

Min Text kunde saaledes udtrykkes med andre Ord, der tilkjendegav den samme Mening, f. Ex.: „Opstandelsen og Menneskets Herliggjørelse", eller, hvad jeg i denne Forbindelse synes bedre om for netop at henlede Tanken paa Aandens og Legemets evige Forening: „Sjælenes Frelse". Udførelsen af Evangeliets Plan fra Verdens Begyndelse — indbefattet Skabelsen — blev paabegyndt med dette Formaal for Øje: Sjælenes Frelse. Jeg er overbevist om, at Herren aldrig planlagde eller udførte en større Gjerning end den: at frelse vore Sjæle. Alle Guds Gjerninger hidtil blev, saa vidt vi har nogen Beretning derom, udførte i denne Hensigt, og dette er Storheden og Vigtigheden af det Værk, i hvilket vi som Sidste-Dages Hellige deltager som ydmyge Redskaber i Herrens Hænder, kaldte og vejledte af ham. Evangeliet, som er bleven gjengivet fra Himlen ved Aabenbaring og administreret til Menneskene gjennem Herrens Profet, Joseph Smith, med Kirken som Mellemled,

dette Evangelium indeholder de Midler, hvorved Saliggjørelsesværket vil blive udført.

Det er et overordentlig stort Ansvar, som Menneskene paatager sig, naar de tilsidesætter den Plan, som Herren har lagt til Menneskenes Sjæles Frelse, og praktiserer en selvgjort Plan. Der er imidlertid Tusinder og Millioner, som har gjort det. Jeg tænker, det var saadanne, som Kristus sigtede til, naar han, som der staar skrevet i Johannes-Evangeliet, 10. Kapitel, 1. Vers, sagde:

„Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, den, som ikke gaar ind i Faarefolden gjennem Døren, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver."

Der er andre, hvis Ansvar er endnu større, thi de har ikke alene som Frelseplan antaget en anden end det sande Evangelium, men de har gjort det til deres Opgave at prædike en saadan Menneskelære og administrere et saadant Evangelium til deres Medmennesker, og paa den Maade blinder de deres Øjne, saa at de ikke kan se Evangeliets ligefremme og letforstaaelige Sandheder, og de opægger Menneskene og gjør dem fordomsfulde imod det sande Evangeliums Principper. Saadanne Mennesker er under Fordømmelse, som Apostelen Paulus siger i Galaterbrevene, første Kapitel, 8. Vers:

„Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse."

Jeg takker Herren af mit ganske Hjerte, fordi det evige Evangeliums Lys har skinnet for mig fra det høje, og fordi mine Omgivelser har været af den Natur, at Evangeliets Lærdomme er blevne forkyndte for mig, og at jeg med Glæde har annammet det og ved at adlyde dets Principper er bleven styrket i Forstaaelsen af dets Sandhed. For dem, som vil adlyde Evangeliet, er det et Saliggjørelses-Evangelium baade i dette Liv og i det tilkommende. Tal om Kristendommen i Verden! Hvis I kan finde et Folk, der ikke har forkastet Jesus som værende Guds Søn i Kjødet, Messias, Verdens Frelser og Forløser, da vil vi ikke benægte et saadant Folks Ret til Kristennavnet, men vi anerkjender ikke dem som Kristne, der enten helt eller delvis benægter hans Frelsergjerning. Jeg tror, at mange professionelle Kristne i Dag forskyder Jesus Kristus som Verdens Frelser og Forløser og kun antager ham som en stor Filosof og viis Lærer. Saadanne Forkyndere har rokket ved Kristendommens Hovedhjørnesten og paa Grund af deres Benægtelse af Forsoningen undermineret og gjort Evangeliets frelsende Plan kraftesløs, skjønt de bekjender at tro paa den. Saaledes er det ikke med de Sidste-Dages Hellige. Vi forstaar, at der er ingen Kraft til Saliggjørelse og Ophøjelse udenfor Jesu Kristi, vor Frelsers, forsonende Blod. Hvis vi forskyder Aabenbarings-Princippet og Kristus, er der ingen Grundvold tilbage, paa hvilken vi kan bygge eller staa. Evangeliets Ordinancer er virkningsfulde paa Grund af Kristi forsonende Blod, uden hvilket der ikke vilde være nogen Kraft i dem til Saliggjørelse.

I dette Evangelium af Jesus Kristus, der er tilkjendegivet Men-

neskene paa Jorden gjennem Profeten Joseph Smith, og ved hvilket Evangeliums Kraft Menneskene bliver delagtiggjorte i „Udødelighed og evigt Liv", er der visse Principper og Ordinancer, som er uadskilleligt forbundne dermed, saasom Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Tro paa Gud den evige Fader er absolut nødvendig til Frelse. Paulus fremsætter dette klart for Hebræerne i det 11. Kapitel, 6. Vers, hvor han siger:

„Men uden Tro er det umuligt at behage Gud; thi den, som kommer frem for ham, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

Tror Menneskene virkelig, at de kan opnaa Frelse uden Gud, eller at de efter Behag kan tro paa ham, eller undlade at tro paa ham, eller at han kun existerer i deres Indbildning? Jeg mener, at alle saadanne Lærdomme er ligesaa farlige og fordærvelige som den ligefremme Benægtelse af Guds Existens, og de, som antager slige Lærdomme, stiller sig selv paa samme Standpunkt som de, om hvem Salmisten skriver: „Daaren siger i sit Hjerte: der er ingen Gud." (Salm. 14 : 1.) Gud har givet os tilstrækkeligt Bevis paa hans Existens og paa hans Personlighed og Egenskaber, saa at ingen kan undskylde sig, hvis han er vantro med Hensyn til Guds Tilværelse. Men det er, som allerede forklaret, ikke mindre vigtigt, at vi antager Jesus Kristus som Menneskenes Frelser og Forløser.

Det er fremdeles nødvendigt, at Menneskene omvender sig. Saa længe, som vi er dødelige Væsener, vil det være nødvendigt, at vi omvender os fra vore Synder; thi hvis vi ikke omvender os, vil vi ikke kunne faa Tilgivelse, og hvis vore Synder ikke bliver os tilgivne, kan vi ikke erholde Frelse. Men Omvendelse betyder noget mere end at holde op med at synde. Har vi forset os mod andre, er det vor Pligt, saa vidt det staar i vor Magt, at rette, hvad vi har forbrudt, og hvis det ikke er muligt for os tilfulde at gjøre dette, saa er dog den, som vi har forset os imod, efter Guds Bud forpligtet til at tilgive os, og Herren vil tilgive os, naar Betingelserne derfor er tilstede. Vi læser: „Men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser." En anden Betingelse for at modtage Tilgivelse af Herren, saa at vor Omvendelse kan blive fuldkommen og virkningsfuld, er denne, at vi underkaster os Vanddaaben og bliver begravede i typisk Lighed med Kristi Død og Opstandelse, hvorved vore Synder bliver bortvadskede. Denne Vanddaabens Ordinance bliver efterfulgt af Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster for at bekræfte de døbte som Medlemmer af Kirken og meddele dem den Helligaands Gave, hvilken Ordinance i Skriften ogsaa kaldes „Daab med den Helligaand og Ild". Vi skal derefter skride fremad til Fuldkommenhed og voxe i Trosstyrke, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Gudfrygtighed, broderlig Kjærlighed og Dyd. Vi skal søge efter det, som er godt og prisværdigt, og adlyde alle Herrens Befalinger og „leve ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund". Dette betegner Fremgangsmaaden for at sikre os vore egne Sjæles Frelse, og der paahviler os fremdeles det Ansvar at virke for at frelse andre ved at Evangeliet

bliver prædiket ude i Verden, og ved at virke i de forskjellige kirkelige Organisationer, naar vi er kaldede dertil; vi maa søge at belære Menneskene om Evangeliet og prædike dets Principper til enhver Tid og hvorsomhelst det falder i vor Lod, og stedse leve et exemplarisk Liv. Hvis det først og fremmest ligger os paa Sind og Hjerte at virke for Menneskenes Sjæles Frelse, vil vi finde rig Lejlighed dertil.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, om Sandheden af disse Ting, og jeg gjør det i Jesu Kristi Navn. Amen.

Sammenligninger.

Af Dr. C. L. Olsen i „Bikuben".

(Fortsat fra Nr. 16.)

Evangeliet.

Frelseplanen er baseret paa ubetinget sunde og absolut sande Principper. Teoretisk er den bygget paa sande Forudsætninger. Fremstillet af Mesteren selv er den ubetinget fuldkommen, hvorfor Menneskene ikke efter eget Tykke kan forbedre den eller forandre den. Ligesom en prægtig Bygning, planlagt af en kompetent Arkitekt og opført under hans personlige Tilsyn, staar som et herligt Monument til alles Beundring og som et Vidne om Bygmesterens Dygtighed, saaledes er Frelseplanen herlig. Hvis derimod Grundvolden ikke er solid, staar Bygningen for Fald, ja, selv den mindste Afvigelse fra den vedtagne Plan virker forstyrrende paa det Hele. Alt beror paa en ufravigelig Betingelse. Menneskelige Teorier, Formodninger og Anskuelser, ja, selv de Lærdes højtravende Postulater, betyder intet.

De Sidste-Dages Hellige lærer, at Evangeliet indbefatter al Sandhed; at det er den fuldkomne Frelsningsplan, saaledes som den blev anordnet og bestemt af Gud i Himmelen, thi, skjøndt der „er mange Guder og mange Herrer", har vi ikke desmindre dog „kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een Herre, Jesum Kristum, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham." (1. Kor. 8 : 5, 6.)

Vi lærer, at i det store Raad, der holdtes i Himmelen, førend denne Jord blev dannet, og hvor alle aandelige Fornuftvæsener (altsaa vi, der nu lever, tilligemed alle, der hidtil er blevne fødte, saavelsom enhver, der endnu skal blive født her paa Jorden) var tilstede, udkaaredes formedelst sin Selvopofrelse og Beredvillighed til at udføre Faderens Vilje Sønnen Jesus Kristus til i Guds bestemte Tid at komme paa Jorden og leve blandt Menneskene samt til at dø som en Frelser og Forløser; at han paa en ganske naturlig Maade kom til Verden, og at han i Tidens Løb forkyndte Menneskene Evangeliets frelsende Sandheder samt oprettede sin Kirke paa Jorden; at Evangeliets Principper er evige og uforanderlige, samt at alle og enhver uden Undtagelse maa annamme Evangeliet enten i dette eller i det tilkommende

Liv, dersom de ønsker at blive frelste og saliggjorte i Guds Rige; at det Evangelium, Frelseren forkyndte, er det eneste sande; at Kirken, saaledes som han grundlagde den, er et fuldstændigt Mønster for al Tid; at dens Organisation, dens Embedsmænd og deres Administration af Evangeliets Ordinancer er nødvendigt for Guds Værks Fremme paa Jorden; at eftersom Evangeliet er af guddommelig Oprindelse — derfor retfærdig i enhver Henseende — maa det ikke ændres af Mennesker.

Altsaa lærer de Sidste-Dages Hellige, at ingen, det være sig statsansatte Gejstlige, Konger, Kejsere eller andre Potentater, har Rettighed til ved Lov, ved Sværd eller paa nogensomhelst anden Maade at bestemme for andre Mennesker, hvad de skal eller maa tro; ejheller har nogen Ret til ved Kirkeraad eller andre Konferencer at borttage, omskifte, forandre eller udslette den mindste Tøddel af Evangeliets Principper, tilsidesætte dets Ordinancer eller forhindre dets Forkyndelse.

I Stedet for denne letforstaaelige, retfærdige, guddommelige Frelsesplan; i Stedet for den Kirkeorganisation, som Frelseren selv anordnede, hvad ser man i den religiøse Verden? Afvigelser i Hundredvis. At fremføre Beviser for denne Paastand bør i Virkeligheden være overflødigt. De existerende Fakta taler for sig selv. Enhver med blot en Smule sund Fornuft maa indse, at al den Uenighed, Kiv, Trætte og Splidagtighed, der existerer blandt de saa vidt forskjellige kristne Sekter i Verden, at alt dette Virvar stammer ikke fra Gud, men beviser tydelig, at Fredens, Enighedens og Broderkjærlighedens Aand savnes — disse ømme, dog saa stærke Samfundsbaand, der fremfor alt bør og maa karakterisere Kristi sande Kirke. I Stedet for de rene Sandheder, som Frelseren og hans udvalgte Apostle uden Løn eller Betaling lærte Folket — Sandheder, som skar de ugudelige i Hjertet, men som bragte Sindsfred og usigelig Glæde til dem, som i Oprigtighed omvendte sig fra Synd og annammede dem — forkynder de forskjellige Kirkesamfunds Prædikanter derimod for klingende Mønt forvendte Lærdomme, som formedelst Ordformen klinger godt og „kildrer Øret".

Evangeliets Lov hviler paa visse faste og urokkelige Grundsætninger, ligesom menneskelige Forehavender, Planer, Beregninger, Udkast, Forordninger eller Love baseres paa visse almindelig anerkjendte Principper, Forudsætninger eller saakaldte Præmisser.

Tro.

Tro er det første Princip, eller den ledende, fundamentale Grundsætning i Evangeliet. Enhver ved jo, at uden Tro vilde ingen foretage sig noget. Man vilde f. Ex. aldrig saa eller plante, dersom man ikke havde Tro til, at man kunde høste. Med andre Ord, Troen er Drivfjederen for alle vore Foretagender i Livet; den spiller Hovedrollen i alt, hvad vi beskjæftiger os med. Troen er en Guds Gave til Menneskene, som alle og enhver bør tragte efter at erholde, thi det er Herren behageligt; ja, „uden Tro er det umuligt at behage ham", siger Skriften (Heb. 6, 11).

Førend man kan gaa videre fremad i Henhold til Evangeliet, er

det absolut nødvendigt at være i Besiddelse af saa stor en Tro, at man først og fremmest uforbeholdent kan sige: Jeg tror paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Hellig Aand. Man maa tillige have den urokkelige Overbevisning, at Gud i sin uendelige Visdom styrer alt paa det bedste for dem, der ved at vise Lydighed mod hans Bud og Befalinger trygt forlader sig paa ham.

Gjerninger.

Men Troen alene er ikke tilstrækkelig til at frelse nogen — ligesaalidt som den blotte Tro uden personlige Anstrengelser fra vedkommendes Side vilde frelse den skibbrudne, der gaar sin sikre Undergang i Møde, idet han forbliver paa den synkende Skude og ikke stiger ned i Redningsbaaden, der saa omsorgsfuldt paa Forhaand er beredt i dette Øjemed, og som med det øvede Mandskab gynger dernede og venter paa ham. En Tro, der leder til fornuftig Handling — en ganske naturlig, rimelig Tro — er ligesaa nødvendig til aandelig eller sjælelig som til legemlig Frelse. Men Troen maa absolut ledsages af gode Gjerninger, dersom den skal være til nogen Nytte. Tænkende Mennesker allevegne indrømmer Rigtigheden heraf, naar det angaar timelige eller materielle Anliggender; men naar Talen drejer sig om Evangeliet og dets frelsende Kraft, er der mange, som hensynsløst bryder alle Fornuftens Regler, og som erklærer, at i dette ene Tilfælde er Troen alene tilstrækkelig. Hvilken Logik! Nej, men alt, man kan tænke sig at gjøre eller være i Stand til at udføre, beror paa dette Grundprincip, Troen. Der fordres ikke alene Tro, men en intelligent Tro og denne forenet med tilsvarende Gjerninger, som den paagjældende Lov bestemmer, dersom de forønskede Resultater skal opnaas, enten det saa er paa det aandelige, det timelige eller det fysiske Omraade. Det gavner ikke noget, selv om man med urokkelig Tro og i barnlig Enfoldighed ligesom Indianeren planter Krudt i selv den mest frugtbare Jord — det voxer ikke, Høsten udebliver, thi man har ikke rettet sig efter Lovens Krav. „Men vil Du vide, o Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død? Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger." (Jak. 2 : 20, 26.) Hvilken letfattelig Erklæring! Hvilke sande Ord! Og de er lige saa sande i Dag, som de var den Gang, de først blev ytrede. (Fortsættes.)

Tankesprog.

Falsk Patriotisme smykker sig ofte med smukke, velklingende Fraser, det samme gjør falsk Religion; thi Løgnen maa iklæde sig Lysets Klædebon for at blive troet.

— De, som hader Sandheden, er tusinde Gange fattigere end den fattigste Betler, thi de kan ikke eje Livets Lys.

Hilsen.

Til Ældsterne og de Hellige i den europæiske Mission.

Med Glæde i mit Sind og Hjerte takker og priser jeg Herren, fordi jeg er bleven regnet værdig til og har modtaget Beskikkelsen til at efterfølge Præsident Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission og som Redaktør og Udgiver af »Millennial Star«, og fordi jeg tilligemed dem, som fulgte med mig, er blevne beskyttede paa vor Rejse til dette Land.

Den Modtagelse, vi fik i Durham-Huset (den europæiske Missions Kontorbygning) af Præsident Hyrum M. Smith, hans Hustru og andre, som bor der, samt af Konferencepræsidenterne i den britiske Mission, som alle havde givet Møde for at hilse paa os, var saare hjertelig. Jeg paaskjønner meget, at vi har haft Lejlighed til at mødes med Konferencepræsidenterne og de stedlige Hellige i de forskjellige Møder og sociale Sammenkomster, der har været afholdte i de forløbne faa Dage; ligeledes er jeg glad ved det korte, men lykkelige Samvær med Præsident Smith og hans Familie før deres Afrejse til deres Hjem i Zion, og jeg det betragter som en ypperlig Indledning til min Mission.

Idet jeg paabegynder Udførelsen af mine vigtige Kaldspligter, forstaar jeg tilfulde, hvor svag jeg af mig selv er dertil, men jeg tænker paa følgende Ord af Profeten Nefi, og de indgiver mig Mod:

„Jeg veed, at Herren giver ikke nogen Befaling til Menneskenes Børn, uden han bereder en Udvej for dem, saa de kunne udføre de Ting, han befaler dem."
(1. Nefi 3 : 7.)

I dette Arbejde, Arbejdet for Sjælenes Frelse, det vigtigste Arbejde, hvori et Menneske kan deltage, beder jeg om Eders Bistand.

Det er mit inderlige Ønske, at vi ved Missionærernes og de Helliges Exempel og Bestræbelser, ved »Millennial Star« og ved andre Midler, som vi vil benytte, maa kunne være i Stand til at gjendrive falske og bagvadskende Beskyldninger, modvirke Fordomme og saa Sandhedens Sæd, saaledes at mange ærlige Sjæle kan blive bragte ind til Kristi Hjord og blive ophøjede i Guds Rige.

Lad os i Udførelsen af den hellige Pligt, der paahviler os som Sidste-Dages Hellige: at prædike Evangeliet og udvise den Kjærlighed mod vore Medmennesker, der skulde brænde i vore Hjerter, anstrenge os for af al Magt at gjøre dem bekjendte med, at Kristi Evangelium er gjengivet med al præstelig Autoritet og alle dets Ordinancer, Gaver og Velsignelser som en „guddommelig Kraft til Saliggjørelse", saa at Menneskene, hvis de selv vil, kan blive satte i den lykkelige Stilling, som Haab om evigt Liv giver, og hvorved vort Sind bliver stillet tilfreds.

Jeg formaner Eder i al Venlighed og Kjærlighed til at ihukomme en Paamindelse af Frelseren, der er lige saa anvendelig for os i Dag som nogensinde, nemlig de Ord: „Lader saaledes Eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene." (Math. 5 : 16.)

Lad os ikke aflade at opsende vore alvorlige Bønner til Herren om at beskytte Præsident Hyrum M. Smith med Familie og de Hellige, som følger med dem, paa deres Rejse over det farefulde Hav og videre til vort Bjerghjem.

Jeg vil være meget glad ved at mødes med Eder og blive bekjendt med Eder, saa snart Omstændighederne tillader det; og, saa vidt det staar i min Magt, ønsker jeg fra Tid til anden at være Eder til Opmuntring og Assistance. Maa Herrens Naade med Eder give sig tilkjende i høj Grad; maa Eders Hjerter blive fulde af Taknemlighed for modtagne Velsignelser, og maa det være Eders Glæde at tjene Gud og holde hans Befalinger!

Eders hengivne Broder i Evangeliets Pagt og Eders Medarbejder i Vingaarden
George F. Richards.

Umoraliteten i dens forskjellige Former.

(Efter en Artikel af Redaktør J. M. Sjødahl i »Millennial Star«.)

Det vil muligvis overraske mange af vore Læsere at høre, at Folk i vore Dage, som udgiver sig for at være „kristne" og moralske, har sluttet sig sammen i et organiseret Forbund for, som det saa smukt lyder, at virke hen til, at Samfundet oplyses om Nødvendigheden af, at Barnefødsler „kontrolleres". Med andre Ord: Foreningen vil dels belære Samfundet om, hvem det ved Lov bør forbydes at gifte sig, og dels — og her ligger Faren — give de gifte Kvinder Oplysning om, hvorledes de skal kunne forebygge eller „kontrollere" Barnefødsler. Dette er i Virkeligheden Skjøgen Jesabel i en anden Rolle, og hvis Samfundet lytter til saadanne Lærdomme, som det nævnte Forbund og mangfoldige, der ikke har sluttet sig til Forbundet, gjennem Bladartikler og paa anden Maade søger at udbrede, vil det tilvisse drage store Synder efter sig og nedkalde en fortørnet Guds Straffedom over dem.

I Henhold til en Beretning fra Cleveland, Ohio, U. S. A., existerer der et saadant Forbund i denne Stat; ikke alene Læger og Sygeplejersker, men ogsaa Præster og saakaldte Samfundsreformatorer er i Foreningens Bestyrelse, og der er saaledes Fare for, at Foreningen skal faa Udbredelse overalt i de Forenede Stater saa vel som andre Steder i Verden. Forbundets Præsident skriver, at et af Forbundets Formaal er at virke hen til, at Familier ikke bliver forarmede paa Grund af for mange Børn, og derfor vil man „begrænse" Børneantallet. Vi vil alvorlig advare Kirkens gifte Medlemmer mod denne ugudelige Lære og henvise til Skriftens mange Udtalelser med Hensyn til de frygtelige

Straffedomme, der vil komme over Familier og Nationer, som tilsidesætter Guds Anordninger. Vi vil citere enkelte Udtalelser af Forbundets Præsident, der i al Almindelighed er et Udtryk for de sociale Principper, som Forbundets enkelte Medlemmer bidrager til at udbrede. Vi vil ikke føje mange Kommentarer til Udtalelserne, men lade den forstandige Læser selv drage sine Slutninger. Præsidenten skriver: „Den intelligente Begrændsning af Afkommet i Forhold til Forældrenes Indtægter og Moderens Helbred vil ramme ved Roden af en af de Ting, som gjør Folk fattige og stedse holder dem nede i Fattigdom. De rige begrænder næsten allevegne Barnefødslerne, og den arbejdende Klasse og de fattige har lige saa vel Ret til Kundskab om Afværgelsen af for mange Børn i Ægteskabet som de rige, og de burde modtage denne Kundskab paa den bedste og rigtigste Maade. Læger, Sygeplejersker og Samfunds-Reformatorer burde ikke lade Kvaksalvere og Charlatanер underrette Folk herom, men selv give de Tusinder af Mænd og Kvinder, som ikke er bekjendte dermed, Meddelelse desangaaende."

Forbundets Motto er (hvor det lyder smukt): „Moderkaldet vil aldrig i Sandhed blive helligt, førend det bliver bevidst og frivilligt."

Hertil vil vi sige, at det burde være den gifte Kvinde bevidst, naar hun indgaar i frivilligt Ægteskab, at det er en af hendes ægteskabelige Pligter at vise sig villig til at være Moder for de Børn, som Herren vil skjænke hende i Ægteskabet.

Flere af de Tidsskrifter, som bliver læste af Kvinderne i de Forenede Stater, har i den senere Tid indeholdt Artikler vedrørende „den bydende Nødvendighed af Barnefødslernes Begrændsning". De saakaldte Eugenister, som i Reglen er altfor materialistiske og ensidige i deres Analyse af Kjønsspørgsmaalet, fremsætter ogsaa i Almindelighed offentlig den farlige Børne-Begrændsnings-Teori, men saadanne falske og farlige Lærdomme, som vi her har hentydet til, bliver nu under Videnskabelighedens Maske udspredte blandt alle Samfundsklasser, og derfor vil vi alvorligt advare Menneskene mod de frygtelige Følger, som Udførelsen af disse moderne Fødselshindreres og Fosterfordriveres Lære kan medføre. Herren har sagt, at han „ransager Nyrer og Hjerter", og de, som synder i disse Retninger vil tilvisse ikke undgaa Straffen, som venter de ugudelige og fordømte.

Det er i Sandhed frygteligt at tænke sig, at Djævelen har kunnet faa et saa stort Indpas med sine „fødselskontrollerende" Planer, der ligesom er rettede mod de første Spirer til Menneskelivets Udvikling, at selv Præster i saakaldte kristne Kirkesamfund, der burde staa som Moralens Vogtere, lader sig forblinde til at antage saadanne Principper som god Samfundslære. Fødselskontrol-Teorien er i Virkeligheden en frygtelig Lære og staar i Forbindelse med en af den Ondes snedigste Planer til Menneskeslægtens Fordærvelse, skjøndt den bliver fremsat under Renhedens, Videnskabelighedens og Samfundsgavnlighedens Maske. Men om end Teorierne ofte bliver fremsatte som „Lægevidenskab", saa er de dog af den Slags Videnskab, hvis Efterfølgelse vil lede Menneskene til Helveddybet og til aandelig og legemlig Fordærvelse. Det er

forbausende, at respektable Medborgere kan lade sig forblinde af slige samfundsfordærvende Teorier, fremsatte under smukke Masker, og forsvare dem som samfundsnyttige, uagtet de er lige stik modsatte Herrens Befaling til vore første Forældre i Skabelsens Morgen: „Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden, og gjøre Eder den underdanig." Praktiseringen af „Fødselskontrol-Teorien" er som et aabent Oprør mod denne guddommelige Lov, og Straffen derfor vil visselig ikke udeblive, men være af en evig Natur, hvis Overtræderne ikke hurtig omvender sig.

Vi læser i den bibelske Beretning om Syndefaldet, at hvorvel Gud Herren havde sagt til vore første Forældre, at de skulde dø, hvis de spiste af Frugterne paa Kundskabens Træ, saa var den listige Slange, Djævelen, dog fræk nok til at sige til Eva, at de ved at nyde af den forbudne Frugt ikke skulde dø i Ordets bogstavelige Forstand; og paa lignende Maade søger den Onde at forføre Menneskene til Synd i vore Dage, idet mange af hans Tjenere og Tjenerinder offentlig forkynder i Tale og Skrift, at der ingen Synd er forbundet med at udføre nævnte Handlinger, og at de ikke er i Modstrid hverken med det femte og sjette Bud eller med andre af Herrens Bud. Hvis Menneskene kunde se, hvilke Følger Udøvelsen af Handlinger som dem, vi har hentydet til, drager efter sig, vilde de forfærdes.

Det er ikke sandt, at Fattigdommen derved vilde afværges; saadanne Lærdomme udspringer af Menneskenes Uvillie mod at paatage sig det fulde Ansvar, som for enhver Mand og Kvinde følger med Ægteskabets Indgaaelse, og Uvillie mod at give Afkald paa verdslige Fornøjelser. I Almindelighed er det de Folk, som har bedst Evne til at opdrage en Børneflok, der paa forbryderisk Maade unddrager sig denne Pligt.

Hvis der blandt de i timelig Henseende bedre stillede Klasser findes noget Ønske om at forbedre de fattiges Kaar, saa kan dette gjøres ved paa mange forskjellige Maader at give disse en forøget Lejlighed til at udføre nyttigt Arbejde og komme i Besiddelse af Livets timelige Goder. Der kan gjøres uendelig meget for at forbedre de fattiges Kaar, hvis de rige og formuende blandt Menneskene paa uegennyttig Maade vil virke for, at Agerdyrkning og Industri fremmes, og at de uhyre Strækninger Agerland, der endnu ligger udyrkede hen i den nye Verden, bliver kultiverede, osv. Hvis dette blev gjort, vilde der ingen fattige være blandt dem, som er villige til at arbejde, men de vilde snart kunne glæde sig ved sammen med deres mere velhavende Brødre og Søstre at kunne nyde de rige timelige Goder, der saa vel som de aandelige Livsgoder burde være Fælleseje for alle. Djævelen har altid villet udgive sig for at være klogere end Herren og har i alle Tidsaldre under Lysets Maske søgt at udbrede sit falske Evangelium, og derfor maa vi fuldt udrustede staa paa Vagt overfor hans Angreb, hvad enten han paa en snedig Maade vil føre os i sit Garn og lede os til Fordærvelse, eller han raser som en brølende Løve imod os.

Hvis Kirkens Medlemmer nøje vil studere Evangeliets Principper,

er der ingen Fare for, at de vil blive vildledte af saadanne Teorier, som vi her har omtalt. Vi veed, at der er Millioner af ædle Aander hinsides, som venter paa en Lejlighed til som Følge af Ægteskabs-Institutionen at modtage jordiske Legemer og gjennemgaa Erfaringens Skole i denne Prøvestand, og da vi kjender disse Herrens Hensigter, er det vor Pligt af al Magt at bekjæmpe enhver Ting, som strider derimod. Evangeliet belærer os om, at Ægteskabet er eller burde være en højhellig Institution, og at det er Ægtefolks Privilegium at blive Forældre til de ædle Aander, som Herren ved dem vil give Legemer. Vi burde være Herren inderlig taknemlige for Evangeliets Kundskab, som han har skjænket os, og for de store Privilegier, han har givet os, og tjene ham af vor „ganske Sjæl, Sind og Styrke". Herren vil da trøste os ved sin Aand og velsigne vor Livsfrugt i Tid og al Evighed; Abrahams, Isaks og Jakobs Velsignelser skal blive os givne, og Æren, Prisen og Takken tilhører Gud, vor Fader, og hans elskelige Søn, Jesus Kristus, og den Helligaand evindelig. Amen.

Til Søskende.

Nedenstaaende Skrivelse fra en af vore Søstre, som tilhører Kjøbenhavns Gren, men som i flere Aar har opholdt sig hos sin Broder, der er Enkemand og bosiddende i Slesvig, taler for sig selv. Det vilde være godt, om mange af de Søskende, som forsømmer Lejligheden til at besøge Møderne, vilde sætte sig ind i de Søskendes Forhold, der savner en saadan Lejlighed. Læg Mærke til det bestemte Vidnesbyrd, Brevskriverinden fremfører angaaende Efterlevelsen af Tiendeloven og andre Pligter. Maa Gud i Naade velsigne og bevare disse ensomme Sjæle, der saa tillidsfuldt sætter deres Haab og Fortrøstning til den Almægtige.

Red.

Hadersleb den 10. Septbr. 1916.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kjære Broder i Pagten!

Jeg takker Dem hjerteligst for tilsendte Billede samt Deres kjære Brev. Min Broder var hjemme paa Orlov, og da blev vi fotograferede af en Herre, som bor hos os, og da tænkte jeg: Skulde Du ikke sende et til Kjøbenhavn? Men saa kom Deres mig i Forkjøbet. Ja, hvor jeg længes efter Møderne i Kjøbenhavn. Det er somme Tider, som om mit Hjerte skulde briste af Længsel. Ak ja, den slette Krig, hvad bringer den ikke med sig! Men den kjære Gud har været god imod os. Min Broder har ligget næsten $1^1/_2$ Aar i Krigen og 9 Maaneder ved Fronten, men er uskadt, saa vidt jeg veed. I økonomisk Henseende har vi ingen Mangel lidt. Jeg faar ganske vist kun halv Understøttelse, fordi jeg holder Hus for min Broder, men saa har jeg haft Lykke til at leje ud. Ja, der er Lykke og Velsignelse ved at betale Tiende. Gud

er trofast. Han staar ved sit Løfte og velsigner dem, som tjener ham. Ja, jeg veed, at det er Sandheden, jeg har annammet. Jeg har saa meget at sige Gud Tak for, men jeg er jo saa svag og ufuldkommen. O, hvor maa de Søskende prise sig lykkelige, som kan komme regelmæssig til Møde. Maatte mine kjære Slægtninge dog komme til Sandheds Erkjendelse! Jeg tænkte saa tidt, da jeg var i Kjøbenhavn, hvorfor jeg skulde møde saa megen Modstand af mine Slægtninge for at annamme Evangeliet, men nu forstaar jeg bagefter, nu høster jeg, thi jeg har et levende Vidnesbyrd i mit indre om Evangeliets Sandhed. Jeg har ikke været til Møde i 5 Aar, men alligevel veed jeg, at det er Sandhed, det tør jeg dø paa. Jeg er den eneste i min Slægt, der har annammet Evangeliet, og jeg kan ikke forstaa og er bedrøvet over, at jeg ikke kan faa en eneste af dem i Kirken; men naar jeg er mest mismodig, viser Herren mig tydelig, at han har hørt mine Bønner. Nu, kjære Broder Christiansen, sender jeg Dem et lille Billede af min Broder, hans Børn, Karl og Frida, og mig selv. Næste Gang sender jeg 13 Kr. i Tiende, da De fradrog 3 Kroner af, hvad jeg sendte Dem denne Gang, som Betaling for „Stjernen". Nu beder jeg Dem hilse alle kjære Søskende, særlig dem, der kjender mig, og selv være De hilset paa det hjerteligste fra mig. Sophie Ohlsen.

Praktisk Religion.

(Af Ældste L. W. Jeffery i »Liahona«.)

De Sidste-Dages Helliges Religion for hver Dag i Ugen. Vi tror, at vi bør være lige saa retskafne og gudfrygtige om Søgnedagene ved vort daglige Arbejde som om Søndagene.

Men naar vi glæder os ved Nydelsen af de jordiske eller timelige Goder hver Dag, vi lever, maa vi ikke glemme, hvem Skaberen er, og hvem der er Giveren af alle disse Ting. Vi maa ikke lade vor Kjærlighed til Jordelivets timelige Goder drage vort Sind bort fra Gud. Men de forskjellige Velsignelser af en timelig Natur, som vi modtager, bør være et Vidnesbyrd til os om Guds Faderkjærlighed. Vi bør erindre, at Jorden og alt, hvad der er paa den, hører Herren til, og at vi er som hans betroede Tjenere og Tjenerinder, paa hvem Ansvaret hviler for den Brug, vi gjør af Jordens materielle Rigdomme. Det er vor Pligt at benytte de timelige Midler, Herren skjænker os, til Gavn for Menneskeslægten og til gjensidig Fryd og Glæde.

Tidens Aand gaar i den Retning, som Paulus profeterer om i andet Timotier Brev, i hvilket han omtaler Menneskenes Egenkjærlighed og Utaknemlighed og siger:

„Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemlige, ryggesløse, ukjærlige, uforligelige, bagtaleriske, uafholdne, raa, uden Kjærlighed til det gode, forræderske, fremfusende, opblæste" osv. (2. Tim. 3 : 1—4.)

Paa Grund af, at denne Aand i høj Grad gjør sig gjældende i Verden, er det meget vanskeligt for os ikke at blive berørt eller skadet af den, thi selv om Aanden end er villig til at tjene Herren, er vi dog svage i vor kjødelige Natur. Det er derfor nødvendigt for os stedse at være paa vor Post og staa paa Vagt, stedse at vaage og bede, saa at den Onde ingen Magt kan udøve over os. Hvis vi vandrer i de ugudeliges Fodspor og tilbeder Mammon i Stedet for Gud, da kan Djævelen let overvinde os.

Sikkert er det, at hvis vi lader de timelige Ting i Verden hindre os i at tjene Herren „i Aand og Sandhed", da vil vi nedbrage Fordømmelse over vore Hoveder. Vi læser i Skriften, at Gud sparede ikke de Engle, som syndede i Himlen, før Jorden blev skabt; heller ikke sparede han de letsindige og ulydige Mennesker, der levede i Noas Dage; heller ikke Sodomas og Gomorras ugudelige Indbyggere; hvorfor skulde hans Vrede da ikke ogsaa blive optændt mod os i vore Dage, hvis vi forvender hans Veje og overtræder hans Befalinger. Herren tilbyder os sin Naade, men kun paa Betingelse af Omvendelse. Dette er et evigt Evangelie-Princip.

Enhver Handling i vort Liv bør være i Harmoni med Guds Aands stille Hvisken til vort Sind. Hvis vi stedse vejledes af Guds Aand, er vi paa sikker Grund, og vi behøver ikke at frygte; men i modsat Fald har vi stor Grund til Frygt, thi „Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det onde". Alt, hvad der ikke bliver udført i Overensstemmelse med Guds aabenbarede Villie og Aandens Inspiration, er sammenlignelsesvis bygget paa sandig Grund, og naar Uvejret og Regn og Storm kommer, vil Bygningen, hvor smuk den i det ydre end er, dog ikke kunne staa, men maa falde, og hvor frygteligt vil Faldet da ikke blive! Men staar vi i aandelig Forbindelse med Gud og tror paa hans udsendte Søn, Jesus Kristus, da er vort Hus bygget paa Klippen, som ingen Regn kan bortskylle og ingen Storm omstyrte.

Søndagene er den rette Sabbatstid og den rette Tid, paa hvilken Menneskene bør henvende sig i speciel Bøn og Paakaldelse til Herren og gjøre sig bekjendte med hans aabenbarede Ord; men Herren har givet os Søgnedagene til at udføre alle disse Befalinger, og hvis vi søger at gjøre det, vil han tilvisse lægge sin rige Velsignelse i vore Bestræbelser.

Hvor uendelig stor vil ikke vor Glæde blive i det næste Liv, hvis vi i dette Liv tjener Herren af et oprigtigt Hjerte; thi „hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elske".

— Fysisk Styrke maales efter, hvad man kan bære; aandelig Styrke efter, hvad man kan taale. - Ivan Panin.

— Saa godt som den eneste tilfredsstillende Erstatning for Visdom er Taushed.

Oversvømmelserne i Vest Virginia.

Det meddeles, at 66 Personer har mistet Livet ved de frygtelige Oversvømmelser i Vest Virginia. 10,000 Personer er blevne hjemløse, og Skaden paa Ejendomme anslaas til fem Millioner Dollars. 400 Kvadrat Mile Land (engelsk Maal) er oversvømmede, og 18 Mile af Chesapeake & Ohio Jernbanen er vadskede bort.

Walter P. Monson, Præsident over Øst-Staternes Mission, telegraferede til Kirkens Kontor, at mange af Kirkens Medlemmer boede i det oversvømmede Distrikt, og at 15 Familier var blevne hjemløse. Der blev straks gjort Skridt til at komme disse Familier til Hjælp.

Dødsfald.

Helga A. Mørk døde den 24. Juli i sit Hjem i South Cottonwood. Hun blev født i Kristiania, Norge, den 22. August 1872, blev Medlem af Kirken 1892 og emigrerede til Utah i 1897. Hun var en ivrig, trofast og pligtopfyldende Sidste-Dages Hellig. Hun efterlader sig sin Mand, Niels A. Mørk, og 6 Børn.

Begravelsesgudstjenesten fandt Sted i 14. Wards Forsamlingshus den 28. Juli. Den store Sal var fyldt med Slægtninge og sympatiserende Venner, og et Væld af Blomster dækkede den smukke Kiste. Stedets Biskop og flere bekjendte Brødre, blandt hvilke Præsident Anthon H. Lund, talte ved Baaren, og flere smukke og højtidelige Sange blev sungne. Graven indviedes af Ældste William B. Erickson.

— Ældste John Johnson afgik ved Døden i sit Hjem i Logan, Utah, Mandag den 17. Juli 1916 af et Hjerteslag. Broder Johnson var i sit 67. Aar.

Begravelsen foregik fra 7. Wards Forsamlingshus Torsdag den 20. Juli under særdeles stor Deltagelse.

Broder Johnson var født i Højslev Sogn, Viborg Amt, Jylland, Danmark, den 16. Oktbr. 1849. Han blev døbt den 10. Juni 1875 og emigrerede til Utah samme Aar. Han bosatte sig i Logan, hvor han har levet hele Tiden siden. I Aaret 1876 indgik han i Ægteskab med Hansine Hansen, hvilket Ægteskab bragte dem 10 Børn, af hvilke 5 er døde. Hans Hustru samt 2 Sønner og 3 Døtre, alle voxne, overlever ham.

Broder Johnson udførte en Mission til Danmark i Aarene 1893 og 1894. Efter sin Hjemkomst var han i flere Aar Medlem af Logans Byraad og har i flere Aar drevet en Kolonial-Forretning.

— Cicilie Weismann Jensen døde den 27. Juli i Salt Lake City i en Alder af 72 Aar. Hun blev født i Sverrig, men har boet det meste af sin Levetid i Danmark, hvor hun for 33 Aar siden blev Medlem af Kirken. Hun tilhørte Kjøbenhavns Gren, indtil hun emigre-

rede til Utah i 1910. Hun blev Enke for 20 Aar siden. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Fortrøstningen om en herlig Opstandelse. Hun efterlader sig 4 voxne Børn, to i Amerika, nemlig Charles Jensen og Mrs. John F. Petersen, og to Døtre her i Landet.

— Ældste Jens Peter Jensen Østrup afgik ved Døden i Logan, Utah, Lørdagen den 22. Juli 1916 af Blindtarmsbetændelse. Broder Jensen Østrup var 58 Aar gl. Han efterlader sig foruden sin Hustru 3 voxne Sønner og en lille Datter mellem 4 og 5 Aar.

Begravelsen foregik fra 4. Wards Forsamlingshus Onsdag Eftermiddag Kl. 2 den 26. Juli.

Flere Talere fremhævede Broder Jensen Østrups ærlige og retskafne Liv og Vandel, hans Trofasthed og Nidkjærhed for Evangeliets herlige Sag og hans Beredvillighed til at gjøre enhver Opofrelse og Forsagelse, som blev forlangt af ham af Herrens Tjenere. Broder Jensen Østrup udførte en Mission til Danmark i Aarene 1905 og 1906.

— Ældste Christian Jensen døde i sin Datters Hjem i Mt. Pleasant den 3. August i en Alder af 91 Aar. Han blev født den 7. Juni 1825 i Sosmark paa Lolland, Danmark. Han blev døbt i Kjøbenhavn i November 1854. I 1856 emigrerede han til Utah. Samme Efteraar giftede han sig med Karen Marie Petersen og nedsatte sig i Spanish Fork. Han kom i Foraaret 1859 tilligemed andre Nybyggere til Mt. Pleasant. I Aarene 1879 og 1880 udførte han en Mission til Danmark og arbejdede i Kjøbenhavns Konference. Han efterlader sig tre Sønner og to Døtre. Br. Jensen var æret og agtet af alle, som kjendte ham.

Begravelsen fandt Sted fra North Ward Forsamlingshus den 6. August under stor Deltagelse.

— Det er et daarligt Barn, som ikke ærer sine Forældre, og en daarlig Mand, som ikke elsker sit Fædreland.

— Vi taler ofte om national Kultur, men den højeste Kultur har altid en international Karakter.

— Det er en Ulykke med de mange gode Raad, at de gjerne bliver givne paa et forkert Tidspunkt.

Indhold:

Tale af Ældste George F. Richards	289
Sammenligninger	293
Tankesprog	295, 302, 304
Redaktionelt:	
Hilsen	296
Umoraliteten i dens forskjellige Former	297
Til Søgende	300
Praktisk Religion	301
Oversvømmelserne i Vest Virginia	303
Dødsfald	304

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn M.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)